

sygnatura akt II C 363/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 2 sierpnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym w składzie

Przewodniczący: Sędzia B. L.

po rozpoznaniu w dniu 2 sierpnia 2022 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) **Banku Spółdzielczego w Ł.**

przeciwko **K. S.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powoda (...) Banku Spółdzielczego w Ł. kwotę 10.398,15 zł (dziesięć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt osiem złotych i piętnaście groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 23 października 2020 do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od pozwanego K. S. na rzecz powoda (...) Banku Spółdzielczego w Ł. kwotę 5427 zł (pięć tysięcy czterysta dwadzieścia siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty;
4. przyznaje kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego K. S. radcy prawnemu K. K. wynagrodzenie w kwocie 1771,20 zł (jeden tysiąc siedemset siedemdziesiąt jeden złotych i dwadzieścia groszy), powiększone o wartość podatku od towarów i usług;
5. nakazuje pobrać od K. S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 811,20 zł (osiemset jedenaście złotych dwadzieścia groszy) tytułem pokrycia wydatków sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

sygnatura akt II C 363/22

UZASADNIENIE

W pozwie, wniesionym 3 grudnia 2020 roku strona powodowa – (...) Bank Spółdzielczy domagał się zasądzenia od pozwanego K. S. kwoty 10.398,15 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 października 2020 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów postępowania wraz z kosztami opłaty skarbowej w kwocie 17 zł. Powód powołała się na fakt posiadania wystawionego przez pozwanego weksla własnego. Weksel ten został wystawiony na podstawie zawartej przez strony umowy kredytu. Pozwany nie wykonał zawartej przez niego umowy kredytu, co spowodowało wypełnienie weksla (pozew k. 4-5, pismo procesowe k. 130-130v.).

W dniu 3 lutego 2021 roku referendarz sądowy w sprawie o sygnaturze(...) wydał przeciwko pozwanemu nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (nakaz zapłaty k. 47).

Postanowieniem z dnia 7 lipca 2021 roku Sąd zawiesił postępowanie na podstawie art. 177 § 1 pkt. 6 k.p.c. (postanowienie k. 77).

Postanowieniem z dnia 19 stycznia 2022 roku z dnia 19 stycznia 2022 roku Sąd podjął zawieszony postępowanie i ustanowił dla K. S., którego miejsce pobytu nie jest znane, kuratora w osobie radcy prawnego K. K. (postanowienie k. 102).

W dniu 16 lutego 2022 roku pozwany w imieniu, którego działa kurator, wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty z dnia 3 lutego 2021 roku, zaskarżając nakaz zapłaty w całości. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i wysokości. Podniósł, że powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie względem pozwanego. Nadto wskazał, że postanowienia umowy kredytu są sprzeczne z ustawą o kredycie konsumenckim (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 111-113).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 maja 2018 roku (...) Bank Spółdzielczy (następca prawny Banku Spółdzielczego R. w Ł.) jako kredytodawca oraz pozwany K. S. jako kredytobiorca zawarli umowę kredytu gotówkowego (...) nr (...), na podstawie której pozwany otrzymał kredyt w wysokości 20.000 zł. Dodatkowo powód naliczył prowizję przygotowawczą w kwocie 300 zł, odsetki od kredytu w kwocie 1.902,36 zł, prowizję od wypłaty gotówkowej kredytu 0,2% tj. 40 zł. Całkowity koszt kredytu wyniósł 2.242,36 zł, a całkowita kwota do zapłaty na dzień zawarcia umowy wynosiła 22.242,36 zł. Umowa została zawarta na okres od 22 maja 2018 roku do 21 maja 2021 roku. Kredyt był oprocentowany według stałej stopy procentowej obowiązującej w całym okresie kredytowania wynoszącej 6% w stosunku rocznym. Od niespłaconego kredytu lub części kredytu w terminie określonym w umowie lub określonym przez bank w odrębnym wezwaniu bank pobiera odsetki od przeterminowanych należności równe dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określone w art. 481 k.c. w stosunku rocznym. Na dzień zawarcia umowy oprocentowanie zadłużenia przeterminowanego wynosiło 14%. Zgodnie z zawartą umową pozwany miał dokonać spłaty pożyczki w 36 równych miesięcznych ratach po 608 zł każda z tym, że ostatnia miała wynosić 622,36 zł. Termin ostatniej raty przypadał na 21 maja 2021 roku. W § 5 umowy kredytu zastrzeżono, że prawnym zabezpieczeniem spłaty kredytu jest weksel in blanco z wystawienia kredytobiorcy. W warunkach wypowiedzenia umowy kredytu ustalono, że kredytodawca może wypowiedzieć umowę w przypadku niespłacenia przez kredytobiorcę, w terminach określonych w umowie, pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności, po uprzednim wezwaniu kredytobiorcy do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy. Kredytodawca jest zobowiązany do zachowania 30-dniowego terminu wypowiedzenia, licząc od następnego dnia po doręczeniu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy (umowa kredytu k. 29-31v., dowód wpłaty k. 131, 132, 133).

Na zabezpieczenie zwrotu udzielonego kredytu objętego umową nr (...) z dnia 22 maja 2018 roku w kwocie 20.000 zł pozwany przekazał do dyspozycji powoda weksel in blanco. K. S. upoważnił powoda do wypełnienia weksla, a w szczególności sumę odpowiadającą kwocie wykorzystanego przez pozwanego kredytu wraz z odsetkami, prowizją i kosztami w przypadku niedotrzymania umownego terminu spłaty kredytu oraz we wszystkich tych przypadkach, gdy służy bankowi prawo ściągnięcia wierzytelności przed nadejściem terminu płatności. Bank miał prawo opatrzyć ten weksel datą płatności według swego uznania, zawiadamiając pozwanego o tym listem poleconym. List ten powinien być wysłany najpóźniej 7 dni przed terminem płatności (deklaracja wekslowa wystawcy weksla k. 15).

Powód wypłacił na rzecz pozwanego kwotę 20.000 zł tytułem udzielonego kredytu (dowód wypłaty k. 132).

Pozwany zaprzestał spłaty zaciągniętego zobowiązania (okoliczność bezsporna).

Powód wypełnił weksel in blanco podpisany przez K. S., na kwotę 10.398,15 zł, oznaczając termin płatności na dzień 19 października 2020 roku (weksel k. 19).

Pismem z dnia 15 kwietnia 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.657,14 zł z tytułu zaległego kapitału oraz kwoty 0,54 zł tytułem odsetek w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia niniejszego wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy (wezwanie k. 28, dowód doręczenia k. 26, 27).

Pismem z dnia 25 maja 2020 roku powód wypowiedział pozwanemu umowę kredytu nr (...) z dnia 22 maja 2018 roku z zachowaniem 30-dniowego terminu od daty doręczenia niniejszego pisma, wzywając pozwanego do zapłaty kwoty 9.976,64 zł (wypowiedzenie k. 25, dowód doręczenia k. 23, 24).

Pismem z dnia 27 lipca 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 9.870,42 zł z tytułu zaległego kapitału oraz kwoty 270,29 zł tytułem odsetek naliczonych do dnia 26 lipca 2020 roku w terminie 14 dni roboczych od dnia doręczenia niniejszego wezwania (wezwanie k. 22, dowód doręczenia k. 20, 21)

Pismem z dnia 1 października 2020 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 10.398,15 zł z tytułu umowy kredytu tj. do wykupu weksla w terminie do 19 października 2020 roku. Pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 22 października 2020 roku wskutek podwójnej awizacji (wezwanie k. 18, dowód doręczenia k. 16-17).

Pozwany tytułem spłaty kredytu wynikającego z umowy z dnia 22 maja 2018 roku nr (...) dokonał zapłaty na rzecz powoda łącznie kwoty 11.752 zł (historia spłat k. 134-136).

Stan faktyczny sprawy został ustalony na podstawie powołanych powyżej dokumentów.

Sąd Rejonowy przy wydawaniu wyroku uwzględnił następujące argumenty:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie niemalże w całości.

Pozwany zawarł umowę kredytu jako konsument i stanowiła ona umowę o kredyt konsumencki w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1528).

Podstawa faktyczna żądania powoda, wskazana w pozwie, to weksel własny, wystawiony przez pozwanego. Nie było sporne, że został on wystawiony jako weksel in blanco. Taki weksel, wprost nie zdefiniowany w ustawie z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz.160), oznacza weksel niezupełny w chwili wystawienia, nie zawierający wszystkich elementów koniecznych dla jego ważności w momencie jego wystawiania. Zgodnie z art. 10 powołanej ustawy Prawo wekslowe jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym porozumieniem, nie można wobec posiadacza zastrzegać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa.

Powód przedstawił wypełniony weksel wraz z deklaracją wekslową. Weksel ten spełnia wymagania określone ustawą Prawo wekslowe. Nadto powód załączył do akt sprawy umowę kredytu zawartą między stronami, z której wynika źródło zobowiązania, pisma zawierające wezwania do zapłaty oraz oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd ustalił, że w deklaracji wekslowej pozwany jako kredytobiorca upoważnił powoda jako kredytodawcę do wypełnienia weksla w zakresie domicyliatu i sumy odpowiadającej kwocie wykorzystanego przez pozwanego kredytu wraz z odsetkami, prowizją i kosztami w przypadku niedotrzymania umownego terminu spłaty kredytu.

Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, pozwany zaprzestał regularnej spłaty kredytu, wobec czego powód pismem z dnia 15 kwietnia 2020 roku wezwał pozwanego do spłaty zaległości wyznaczając 14-dniowy termin do zapłaty, pod rygorem wypowiedzenia kredytu. Wobec bezskuteczności wezwania, pismem z dnia 25 maja 2020 roku powód wypowiedział umowę. Pisma zostały uznane za doręczone na skutek podwójnej awizacji. Pozwany zawarł

umowę kredytu w ramach swobody kontraktowej. Znał treść swojego zobowiązania, w szczególności jego wysokość, wysokość poszczególnych rat pożyczki i terminy ich spłaty, otrzymał egzemplarz umowy z harmonogramem spłat.

W ocenie Sądu weksel został prawidłowo przedstawiony do zapłaty pismem z dnia 1 października 2020 roku. Pismo zawierało wskazanie na podstawę wypełnienia weksla (stosunek podstawowy) oraz rozliczenie sumy wekslowej. Weksel nie został wykupiony w terminie. Jako że pozwany nie dokonał spłaty na rzecz powoda z tytułu zadłużenia powstałego w konsekwencji niewywiązania się z zawartej umowy kredytu, obowiązek zwrotu udzielonej mu kwoty kredytu nie budzi wątpliwości co do zasady. Sąd stoi na stanowisku, że roszczenie powoda jest wymagalne. Powód skutecznie wypowiedział umowę pożyczki, może więc co do zasady domagać się od pozwanej zwrotu wypłaconej kwoty wraz z odsetkami.

Powód wykazał zasadność domagania się kwoty dochodzonej pozwem.

Zgodnie z ogólną regułą z art. 6 kodeksu cywilnego, ciężar dowodu, że weksel został wypełniony z naruszeniem porozumienia spoczywa na dłużniku wekslowym, ponieważ to on wywodzi z tej okoliczności skutki prawne. W tym celu może on korzystać z każdego środka dowodowego, jaki został przewidziany w Kodeksie postępowania cywilnego, nie wyłączając z tego katalogu dowodu z zeznań świadków.

Z załączonego do pozwu porozumienia wekslowego wynika, że powód miał prawo wypełnić w każdym czasie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pozwanego wynikającym z przedmiotowej umowy kredytu, w tym z tytułu zaległego kapitału, opłat wynikających z umowy kredytu oraz odsetek za opóźnione płatności.

Wysokość zadłużenia pozwanego w łącznej kwocie 10.398,15 zł z umowy nr (...) wynika w sposób przejrzysty z zaprezentowanych przez powoda dokumentów i ustalona została stosownie do postanowień § 1 ust. 2, § 8, § 9 ust. 2 umowy. Z umowy kredytu gotówkowego w sposób klarowny wynika co składa się na całkowitą kwotę do zapłaty. W umowie został wskazany kapitał oraz koszt długu, a także odsetki. Postanowienia umowy kredytowej pozwalają na zweryfikowanie, jakie składniki i w jakiej wysokości składają się na należność główną. Kontestując żądanie powoda pozwany zakwestionował postanowienia umowne przewidujące koszty pożyczki jako naliczone z obejściem obowiązujących przepisów prawa tj. ustawo o kredycie konsumenckim. Nie ma powodów, aby kwestionować wyliczenie dokonane przez powoda w zakresie kapitału, prowizji, opłaty przygotowawczej oraz odsetek. Pozwany nie przytoczył takich okoliczności, które mogłyby poddać w wątpliwość złożone przez powoda wyliczenie zadłużenia obejmującego powyżej wskazane koszty kredytu. Sąd uznał zatem, iż naliczona przez powoda prowizja za udzielenie pozwanemu kredytu, opłata przygotowawcza oraz odsetki za opóźnienie w myśl przepisów ustawy o kredycie konsumenckim nie mogą być uznane za zawyżone.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu powód wykazał, co składa się na dochodzoną pozwem kwotę 10.398,15 zł. Wobec tego Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 10.398,15 zł.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. Pismem z dnia 1 października 2020 roku powód wezwał pozwanego do wykupu weksla. Pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 22 października 2020 roku na skutek podwójnej awizacji. Zatem pozwany od dnia następnego po doręczeniu mu wezwania do wykupu weksla pozostawał w opóźnieniu ze spłatą roszczenia. Zatem Sąd

zasądził od kwoty 10.398,15 zł odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 23 października 2020 roku do dnia zapłaty. Sąd oddalił roszczenie o odsetki w pozostałym zakresie jako bezzasadne.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o treść art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości, a zatem należy się jej od pozwanego zwrot kosztów procesu w pełnej wysokości. Na koszty poniesione przez powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 750 zł oraz koszty zastępstwa radcy prawnego w kwocie 3.600 zł (§ 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2015, poz. 1804 ze zm.), zaliczka na poczet wynagrodzenia kuratora w kwocie 960 zł, kwota 100 zł tytułem opłaty od skargi na referendarza (ostatecznie cofniętej przez powoda), opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Mając na uwadze wynik postępowania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.427 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

O wynagrodzeniu kuratora Sąd orzekł w oparciu o § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. z 2013 r., poz. 1476) w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. z 2018 r., poz. 536) oraz § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 - w brzmieniu obowiązującym na dzień złożenia pozwu). Sąd nakazał wypłacić na rzecz kuratora – radcy prawnego K. K. kwotę 960 zł z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 30 września 2021 roku, a kwotę 811,20 zł ze środków Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi.

Skarb Państwa poniósł wydatki w kwocie 811,20 zł tytułem brakującej zaliczki na wynagrodzenie kuratora. O brakującej części kosztów sądowych w postaci wynagrodzenia kuratora w wysokości 811,20 zł, Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c., obciążając pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotą 811,20 zł tytułem pokrycia wydatków sądowych poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.